

bevisat alldeles motsatsen, och i dessa dagar har en vetenskaplig analys konstaterat detta faktum, enär den bevisat det allt hitintills okända förhållandet, att endast 0,32 % svafvel utdrifves under förbränningen i ångpanneugnen, hvilket är mindre än Engelska stenkolk aflemna. Härmedelst är nu ett så billigt brännmateriel funnet, att det ställer alla andra i skuggan och gör det möjligt för oss att bestå i all ännu tänkbar konkurrens. Men icke nog dermed att det är billigt, man vågar nästan tala om ett kostnadsfritt sådant, ståldt i jämförelse med de allt hitintills brukade arbetsmetoderna. Alunskiffern bränner nämligen ej ut i ångpanneugnen, utan låter derefter med största fördel använda sig till brännmateriel vid kalkbränning, och kalken blifver icke allenast lika bra som förut, utan bättre, enär ugnarne nu bränna jernare och säkrare. Hitintills äro 40,000 tunnor kalk på så sätt här tillverkade, och arbetskostnaden har kunnat nedsättas från 45 öre till 35 öre pr tunna, och dock tjena arbetarne 25 % mera pr dag.

Drifves qvarnen året rundt, böra 20,000 tunnor kalk årligen kunna tillverkas med affallet från ångpanneugnen.

Alunskiffern är dock en så egengomlig naturprodukt, att den under allt detta icke väsendtligen förminskas, utan är ännu till massan nästan lika stor, som då den först bröts ur berget; den har endast blifvit röd, och hvem vill förtänka den detsamma efter så mycket hettande arbete. Den vill nu gifva sig sjelf helt till användning. Det röda affallet från kalkugnarne, som vi vilja kalla alunskiffer-aska, innehåller först hvad dess namn angifver, nämligen alun.

Låter man den från ångmaskinen utströmmande aflopps-ången kondenseras uti en behållare, hvilken fyllts med de mindre väl brända alunskifferbitarne, så urlakas alunen och med samma ånga kokas alunmoderluten. På detta sätt skulle alun-tillverkningen kunna återupptagas med minsta möjliga kostnad, som